Skrædderen i himlen

En dag fik den gode Gud lyst til at gå sig en tur i haven. Han tog alle sine helgener og apostle med undtagen Peter, der blev ene tilbage i himlen. Vorherre havde befalet, at der ingen måtte komme ind, mens han var borte, og Peter stod nu ved porten og holdt vagt. Et øjeblik efter var der nogen, som bankede. Peter spurgte, hvem det var, og hvad han ville. "Jeg er en fattig, men ærlig skrædder," svarede en tynd stemme. "Jeg beder om lov til at komme ind." - "Ja ærlig som tyven i galgen," svarede Peter. "Du har gjort lange fingre og knebet tøj fra dine kunder. Du kommer ikke ind. Vorherre har forbudt mig at lukke op for nogen, mens han var borte." - "Vær dog barmhjertig," bad skrædderen, "man kan da ikke kalde det tyveri at beholde nogle små lapper, som ikke er til nogen verdens nytte. Det er da ikke noget at snakke om. Jeg er halt og mine fødder er så ømme og fulde af blærer. Jeg kan virkelig ikke gå mere. Når jeg bare må komme ind, vil jeg gøre det groveste arbejde. Jeg vil bære børn og vaske bleer og tørre bænkene af, når børnene har griset dem til, og lappe deres klæder." Peter fik ondt af ham og holdt døren så meget på klem, at han kunne slippe igennem med sin lille, visne krop. Han måtte sætte sig ganske stille i en krog, for at Vorherre ikke skulle blive vred, når han kom hjem og så ham. Skrædderen gjorde det, men da Peter et øjeblik var gået udenfor porten, stak han af og gik nysgerrig rundt og kiggede i alle kroge. Han kom til sidst til en stor åben plads, hvor der stod en hel mængde smukke lænestole. Den midterste var helt af guld og meget højere end de andre, og foran den stod en guldskammel. Det var Vorherres trone, hvorfra han kunne se alt, hvad der skete nede på jorden. Skrædderen stod i nogen tid og så på stolene. Han syntes bedst om den i midten, og til sidst kunne han ikke betvinge sin lyst, men kravlede op og satte sig i den. Nu kunne han se alt, hvad der gik for sig nede på Jorden, og han lagde mærke til en ækel gammel kone, der stod ved en bæk og vaskede og stak to slør til sig. Skrædderen blev så vred derover, at han greb guldskamlen og slyngede den efter den gamle tyvekvind. Så kunne han jo ikke få fat i den igen, og ganske stille sneg han sig hen og satte sig i krogen, som om der ikke var hændt det allermindste.

Da Vorherre kom hjem igen, opdagede han ganske vist ikke skrædderen bag døren, men da han ville sætte sig på sin trone så han, at skamlen var væk. Han spurgte Peter, hvor den var blevet af, men han vidste ikke noget om det. Vorherre spurgte da, om der ikke var kommet nogen ind, mens han havde været borte. "Ikke andre end en halt skrædder, som sidder bag døren," svarede Peter. Vorherre kaldte på skrædderen og spurgte, om han havde taget skamlen. "Den har jeg såmænd kastet ned på Jorden efter en gammel kone, der stjal," svarede skrædderen nok så fornøjet. Vorherre rystede på hovedet. "Hvis jeg dømte som du," sagde han, "så havde jeg hverken stole eller borde, ja ikke engang en ovnrager tilbage, men havde måttet kaste det altsammen i hovedet på synderne. Du kan ikke være her længere. Gå bort herfra. Her skal ingen anden end jeg straffe."

Peter førte nu skrædderen ud af himlen, og med sine bundløse sko og vabler under fødderne humpede han ved hjælp af en stok til ventegodt, hvor de fromme soldater sidder i lystigt lag.

* * *